

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **ČSAD Střední Čechy, a.s.**, IČO 27616347
sídlem U Přístavu 811, 250 01 Brandýs Labem
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Šafářem
sídlem Na Příkopě 859/22, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 932/6, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministryně žalovaného z 18. 5. 2021, čj. MMR-47120/2021-26

takto:

- I. Ruší se rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj z 18. 5. 2021, čj. MMR-47120/2021-26, a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 30 591 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobkynina zástupce, advokáta JUDr. Pavla Šafáře.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

1. Žalobkyně se na soud obrátila, protože nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že při zadávání veřejné zakázky porušila zásadu transparentnosti, přiměřenosti a zákazu

diskriminace dle § 6 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Z tohoto důvodu nebyla žalobkyni vyplacena část již dříve poskytnuté dotace.

2. Žalobkyně stanovila zadávací podmínku spočívající v povinnosti dodavatele zajistit nepřetržitý servis autobusů na stlačený zemní plyn (CNG) v servisním středisku, které je umístěné na území okresů Praha-východ nebo Mělník. Správní orgány v této podmínce spatřovaly dvě porušení zákona a dotačních podmínek. Jednak jde podle nich o požadavek nepřiměřený, který neodůvodňuje objektivní žalobkyniny potřeby. Jednak je požadavek stanoven takovým způsobem, že bylo možné nabídnout pouze jediný servis, který je s žalobkyní ekonomicky propojen.
3. Soud ve věci rozhoduje podruhé. Rozsudkem z 26. 9. 2023, čj. 11 A 156/2021-85, žalobu zamítl. Dal za pravdu žalovanému, že sporná zadávací podmínka je nepřiměřená, nicméně považoval za nesprávný závěr, že podmínka umožňovala nabídnout pouze jediný servis. I přesto byl soud přesvědčen, že napadené rozhodnutí ob stojí, neboť i první porušení dotačních podmínek odůvodňovalo nevyplacení dotace ve shodné výši (25 % z poskytnuté dotace). Tento rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem z 23. 1. 2025, čj. 2 As 341/2023-37, a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. NSS potvrdil závěr, že zadávací podmínka byla nepřiměřená (bod 41 rozsudku NSS), shledal však nepřezkoumatelný závěr zdejšího soudu o přiměřenosti uložené finanční korekce (bod 45).

2. Dosavadní průběh řízení

4. Žalobkyně požádala o dotaci z projektu s názvem *Nákup 27 ks nízkopodlažních autobusů CNG-ČSAD Střední Čechy a.s.* Žalovaný žádosti vyhověl a poskytl žalobkyni dotaci ve výši 139 017 500 Kč.
5. Součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace byly i dotační podmínky, které mimo jiné stanovily, že žadatel (žalobkyně) je povinen při realizaci projektu postupovat v souladu se zákonem o zadávání veřejných zakázek. Žalobkyně následně zahájila zadávací řízení ve smyslu zákona o zadávání veřejných zakázek. Do zadávacího řízení se přihlásila pouze společnost TEZAS servis, a. s., které bylo plnění veřejné zakázky nakonec i svěřeno.
6. Žalobkyně následně požádala o vyplacení dotace. Ta ovšem byla částečně nevyplacena (v rozsahu 25 % z původně poskytnuté částky), neboť Centrum pro regionální rozvoj ČR dospělo k závěru, že žalobkyně postupovala v rozporu se zákonem o zadávání veřejných zakázek. Centrum považovalo za nepřípustné, že žalobkyně v čl. 4.5.3. zadávací dokumentace stanovila jako kritérium technické kvalifikace, že *„účastník bude povinen zajistit 24h (nepřetržitý) servis dodaných autobusů v servisním středisku, umístěném na území okresů Praha východ nebo Mělník. Doklad o zajištění servisu, odpovídajícího stanoveným požadavkům, bude vybraný účastník povinen doložit v nabídce formou čestného prohlášení“*.
7. V citované části plánovací dokumentace spatřovalo Centrum pro regionální rozvoj ČR rozpor s § 36 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 6 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť žalobkyně *„nestanovil[a] minimální úroveň pro splnění kritérií technické kvalifikace přiměřeně vzhledem ke složitosti a rozsahu předmětu veřejné zakázky, když dotčený požadavek nebyl odůvodněn objektivními potřebami zadavatele, čímž zadavatel vytvořil bezdůvodné překážky hospodářské soutěže, neboť z účasti v zadávacím řízení vyloučil dodavatele, kteří neměli na území dotčených okresů zajištěno servisní středisko, přestože by jinak byli způsobilí předmět veřejné zakázky plnit“*. Dále spatřovalo centrum rozpor se zásadou transparentnosti, přiměřenosti a zásadou zákazu diskriminace dle § 6 odst. 1 a 2 zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť žalobkyně *„požadavek na servisní středisko stanovil[a] způsobem, který*

znamenal možnost nabídnout jediný možný servis prostřednictvím společnosti Servis Dopravní Techniky, a. s., ovládaný zadavatelem (resp. tvořícím se zadavatelem ekonomicky propojenou skupinu), v důsledku čehož museli všichni potenciální účastníci zadávacího řízení nejprve jednat s tímto servisem, aby se mohli účastnit zadávacího řízení“.

8. Žalobkyně podala proti výsledku administrativního ověření námitky k žalovanému. Ministryně žalovaného rozhodla, že námitky jsou nedůvodné a opatření potvrdila. Proti tomuto rozhodnutí nyní žalobkyně brojí.

3. Žalobní argumentace

9. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhuje jeho zrušení. Žalovaný podle ní neúplně zjistil skutkový stav a následně věc nesprávně právně posoudil.
10. Žalobkyně trvá na tom, že kritéria technické kvalifikace stanovila v souladu s právními předpisy. Účelem požadavku na zajištění servisního střediska nebylo omezit hospodářskou soutěž, ale vybrat účastníka, který bude schopen zakázku plnit řádně. Každé stanovení technických podmínek vede k tomu, že se zužuje okruh potenciálních uchazečů. V tomto smyslu je tedy limitující každý požadavek na servis, nemůže se ovšem jednat o skrytou diskriminaci, neboť smyslem stanovení kvalifikačních předpokladů je právě omezení okruhu uchazečů, kteří budou schopni zakázku splnit.
11. Žalobkynin požadavek na technickou kvalifikaci účastníků je odůvodněn jejími objektivními potřebami. Žalobkyně je poskytovatelkou dopravní obslužnosti převážně v okresech Mělník a Praha-východ. Pokud má žalobkyně být efektivní při plnění těchto úkolů, vyžaduje to servisní středisko s co možná nejkratší dojezdovou vzdáleností do míst, kde žalobkyně své autobusy provozuje. Při provozu může totiž dojít k celé řadě nenadálých závad, je tak zcela logické, pokud žalobkyně požaduje, aby servisní středisko bylo v místech, kde jsou autobusy provozovány nejvíce, a kde tedy také hrozí největší riziko vzniku poruchy. Na druhou stranu není možné určit, kde přesně bude k nehodám docházet nejčastěji, proto je nutné odmítnout argument žalovaného, že „pokud by vznikla potřeba využít službu ‚servis 24 h‘ na území okresu Praha-východ, dostupnějším servisem by v dané chvíli mohl být servis na území hl. m. Prahy, než servis na území okresu Mělník“.
12. Co nejkratší dojezdová vzdálenost je i v ekonomickém zájmu žalobkyně, která musí vynakládat prostředky, aby zajistila přepravu autobusu na pravidelné servisní prohlídky. Nadto technické kritérium, které zvolila, vychází z dlouhodobé praxe v odvětví, žalobkyně proto mohla legitimně očekávat, že se nejedná o kritérium nezákonné. Žalobkyně provedla průzkum mezi potenciálními dodavateli, z něhož vyplynulo, že se jedná o požadavek obvyklý. Ani případní dodavatelé se jím necítí být diskriminováni či jinak dotčeni na svých právech. Žalovaný neuvedl, jací konkrétní dodavatelé měli být požadavkem diskriminováni, ani jak k tomuto závěru došel. Z těchto důvodů je napadené rozhodnutí v rozporu s rozsudkem NSS z 10. 7. 2019, čj. 2 Afs 192/2018-74.
13. Žalovaný dále nevzal v úvahu, že se jedná o sektorovou zakázku, díky čemuž mohou zadavatelé (tedy i žalobkyně) postupovat v zadávacím řízení méně transparentně či nediskriminačně. Žalobkyně mohla využít např. jednací řízení s uveřejněním, ale neučinila tak právě z toho důvodu, že chtěla být transparentní a vyvarovat se případného porušení zákazu diskriminace. Žalobkyně navíc poukazuje na to, že Centrum pro regionální rozvoj ČR samo uvádí ve výsledku administrativního ověření žádosti o platbu, že nedošlo prokazatelně k přímému vlivu na výběr nejvhodnější nabídky.

14. Znění samotného požadavku bylo již mezi žalobkyní a Centrem pro regionální rozvoj ČR diskutováno v minulosti. JUDr. J. S., odborný rada centra, sdělil žalobkyni, že požadavek podobného znění je nutné považovat za kritérium technické kvalifikace, nikoli za další podmínku pro uzavření smlouvy. Žalobkyně proto legitimně očekávala, že pokud bude postupovat stejně jako v tomto zadávacím řízení, bude její postup hodnocen stejně.
15. Nadto žalobkyně poukazuje na skutečnost, že společnost Servis Dopravní Techniky, a. s. (dále též „SDT“), není jediná, prostřednictvím koho mohl být splněn sporný požadavek. Z průzkumu, který provedla, totiž vyplývá, že ostatní dodavatelé využívají v těchto okresech i jiná servisní střediska.
16. I pokud by žalobkyně v zadávací dokumentaci pochybila, představuje nevyplacení 25 % z poskytnuté podpory nepřiměřenou sankci. Takové krácení dotace je v nepoměru oproti potenciálnímu finančnímu vlivu sporného kritéria. Roční náklady na servis všech autobusů dosahují totiž částky pouze 10,8 milionu Kč. Žalovaný mohl krátit dotaci o 2 %, 5 %, 10 %, nebo 25 %, zvolil tedy nejprísnejší variantu. Žalovaný tento postup nijak neodůvodnil a ani nezohlednil žalobkynino legitimní očekávání.

4. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhl, aby ji soud zamítl.
18. Žalovaný nezpochybňuje žalobkyniny objektivní potřeby, které se mohla snažit promítnout do zadávací dokumentace. Žalobkyně však nenalezla vhodnou rovnováhu mezi zásadou přiměřenosti a zákazem diskriminace na jedné straně a mezi nastavením technických kvalifikačních kritérií na straně druhé. Její požadavky totiž vylučují ze zadávacího řízení i ty potenciální dodavatele, kteří by byli schopni zakázku splnit, a to např. prostřednictvím servisního střediska v jiném okrese. Vzhledem k poloze okresů Mělník a Praha-východ je totiž zřejmé, že je možné užívat servisní středisko v jiném okrese, aniž by to muselo nutně znamenat vyšší dojezdovou vzdálenost do tohoto střediska. Jako vhodnější prostředek se tak jeví právě stanovení dojezdové vzdálenosti, maximální doby či konkrétnější nastavení smluvních podmínek servisních prací. V této souvislosti odkazuje žalovaný např. na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) ze dne 10. 12. 2014, č. j. S762/2014/VZ-26224/2014/521/Opi.
19. Ohledně žalobkynina průzkumu žalovaný podotýká, že otázka, kterou žalobkyně položila ostatním subjektům, nemíří na vytýkaný problém. Nezohledňuje totiž, že se má jednat o službu „servis 24h“ ani to, že se jedná o podmínku v zadávacím řízení. Pro žalovaného je naopak relevantní, že z průzkumu plyne, že oslovení dodavatelé disponují středisky v jiných okresech Středočeského kraje či na území Prahy, ale zadávacího řízení se zúčastnit nemohli.
20. Zároveň je třeba odmítnout žalobkyninu argumentaci, že by se mělo jednat o natolik specifickou zakázku, kterou by mohlo splnit jen málo dodavatelů. Sama žalobkyně ostatně uvedla 8 výrobců, přičemž je nutno zohlednit i to, že zakázku by mohli plnit též distributoři.
21. Pokud žalobkyně poukazuje na to, že dojezdová vzdálenost je často vymezena daleko striktněji (v řádu jednotek kilometrů), tak z toho lze vyvozovat jen to, že stanovení dojezdové vzdálenosti je běžnou praxí. Co se týká konkrétních vzdáleností, tak je nutné uvažovat okolnosti konkrétního případu, což žalobkyně nikterak nereflektuje.
22. Argumentaci legitimním očekáváním je nutno hodnotit z hlediska dlouhodobé ustálené rozhodovací praxe správních orgánů. Pokud žalobkyně argumentuje kontrolou *ex ante* v rámci jiného projektu, nelze o rozhodovací praxi vůbec uvažovat.

23. Ohledně žalobkyniny námitky, že ke splnění požadavku nemuselo dojít jenom prostřednictvím střediska společnosti SDT, žalovaný uvádí, že sice na území obou okresů jsou další dvě střediska, nicméně jedno středisko poskytuje služby pouze pro autobusy značky MAN a druhé pro autobusy značky SCANIA. Ohledně autobusů značky IVECO, které byly předmětem zadávacího řízení, je tak stále nutno setrvat na argumentaci uvedené v napadeném rozhodnutí.
24. K tvrzené nepřiměřenosti žalovaný uvádí, že ke zvolení sazby 25 % došlo kvůli významnému zásahu do transparentnosti zadávacího řízení, jenž mohl mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Nadto zde přetrvávají pochybnosti ohledně skutečných motivací žalobkyně, neboť do zadávacího řízení mohla vstoupit jen osoba, která ohledně zajištění servisu 24h vstoupila do jednání se subjektem majetkově propojeným se žalobkyní.

5. Posouzení věci soudem

25. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)] a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
26. Žalobu podala řádně a včas osoba k tomu oprávněná.
27. Žaloba je důvodná.

5.1 Ústní jednání

28. Ve věci se konala dvě ústní jednání v souladu s § 49 s. ř. s.
29. Žalobkyně setrvala na své žalobní argumentaci, kterou shrnula. Zdůraznila, že splnila dotační i zákonné podmínky. Sporná podmínka byla stanovena s ohledem na žalobkyniny oprávněné zájmy a nebyla stanovena tak, že bylo možné využít pouze jediné servisní středisko. V jejím případě byla zajištěna minimální míra hospodářské soutěže, neboť existovalo více subjektů, které byly schopny splnit zadávací podmínky a přihlásit se do zadávacího řízení. Krácení dotace je proto v každém případě nepřiměřené, přičemž žalobkyně je přesvědčena, že výše krácení má být také přiměřena nákladům na servis autobusů. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal jí náhradu nákladů řízení.
30. Žalovaný též setrval na své argumentaci, na kterou odkázal. Upozornil na vyjádření jednotlivých společností, které žalobkyně předložila, z nichž plyne, že minimální míra soutěže zajištěna nebyla. Je proto přesvědčen, že jeho rozhodnutí ob stojí i po korekci ze strany soudu v prvním rozsudku. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
31. Soud na jednání 26. 9. 2023 provedl důkaz následujícími listinami.
32. Z *připomínek č. 1 k zadávacímu řízení ze dne 22. 3. 2017* vyplývá, že JUDr. J. S., tehdejší zaměstnanec Centra pro regionální rozvoj ČR, připomínkoval zadávací podmínky v jiném (podobném) řízení. Obdobně formulovaný požadavek na servis 24h se servisním střediskem na území okresů Praha-východ nebo Mělník okomentoval tak, že nejde o podmínku pro uzavření smlouvy, ale kritérium technické kvalifikace. Požádal žalobkyni, aby zvážila, zda na tomto požadavku bude trvat.
33. Z *kupní smlouvy ze dne 19. 6. 2017* plyne, že společnost ZLINER, s.r.o., jako dodávající a společnost Dopravní podnik Mladá Boleslav, s.r.o., jako kupující uzavřely smlouvu na plnění veřejné zakázky – pořízení silničních nízkoemisních vozidel pro zajištění dopravní

obslužnosti. V čl. 7.2. písm. c) smlouvy si smluvní strany sjednaly, že dodavatel zajistí smluvní servis pro dodávané autobusy do vzdálenosti 6 km od sídla společnosti kupujícího.

34. Z *kupní smlouvy ze dne 23. 6. 2017 č. 10601710 a 170036-52* plyne, že společnost TEZA servis a.s. jako prodávající a společnost Dopravní podnik měst Liberce a Jablonce nad Nisou, a.s., jako kupující uzavřely smlouvu na plnění veřejné zakázky – dodávky bezbariérových autobusů na zemní plyn. V čl. VI smlouvy si smluvní strany sjednaly, že prodávající zajistí záruční servis, přičemž autorizovaný servis nesmí být umístěn více než 15 km od místa plnění.
35. Z *kupní smlouvy ze dne 13. 12. 2017* plyne, že společnost Solaris Bus & Coach S.A. a Solaris Czech spol. s r. o. jako prodávající a společnost Dopravní podnik města České Budějovice, a.s., jako kupující uzavřely smlouvu na plnění veřejné zakázky – dodávky nízkopodlažních autobusů na zemní plyn. V čl. 11.11.3. smlouvy si smluvní strany sjednaly, že servisující osoba bude mít k dispozici servisní dílnu nikoli dále než 20 km od místa dodání (vozovny autobusů kupujícího).
36. Z *kupní smlouvy ze dne 27. 1. 2020 č. 1877/2019* plyne, že společnost SOR Libchavy spol. s r. o. jako prodávající a společnost Okresní autobusová doprava Kolín, s.r.o., jako kupující uzavřely smlouvu na dodání nízkopodlažních autobusů na zemní plyn. V čl. V bod 10 smlouvy si smluvní strany sjednaly, že prodávající zajistí servis 24h se servisním střediskem na území konkrétně určených okresů (Kolín, Nymburk, Kutná Hora, Praha-Východ, Praha), případně zajistí dojezd servisního technika do sídla kupujícího nejpozději do 24 hodin od nahlášení vady.
37. Z *plánu údržby* soud zjistil, že autobusy IVECO na zemní plyn potřebují pravidelnou údržbu, údržbu mimo plán a časově vázané úkony údržby. Pravidelnost jednotlivých úkonů údržby je stanovena podle průměrné rychlosti autobusu v městském provozu a je stanovena dle počtu ujetých kilometrů nebo počtu hodin v provozu.
38. Z *modelového výpočtu servisních nákladů* soud zjistil, že pro žalobkyni je finančně nejvýhodnější umístění servisu v Mělníku. V případě servisů umístěných dále by žalobkyniny náklady na servis vzrostly o jednotky milionů.
39. Z *přílohy č. 5 k obecným pravidlům pro žadatele a příjemce „Finanční opravy za nedodržení postupu stanoveného v ZVZ a MPZ (čl. 72)“* plyne, že v případě vícero porušení se výše finančních oprav za jednotlivá porušení nesčítá a výsledná oprava je stanovena s ohledem na nejzávažnější porušení. V části 3, bod 10 je stanoveno porušení spočívající ve „*stanovení diskriminačních kritérií pro vyloučení, požadavků na kvalifikaci dodavatelů, kritérií hodnocení nabídek, podmínek pro plnění veřejné zakázky nebo technických specifikací v rozporu se zákonem nebo s pravidly IROP, příp. s MPZ, a to ve vztahu k národním, regionálním nebo lokálním preferencím*“. To spočívá mj. ve stanovení diskriminačních kritérií v technické specifikaci nutné pro účast ve výběrovém/zadávacím řízení ve vztahu k místu realizace (např. v případě požadavku na zkušenosti, zařízení, provozovnu atd. z určitého regionu či státu). Za toto porušení je sazba finanční opravy 25 %, pokud mohlo dojít k odrazení potenciálních dodavatelů od účasti v řízení, příp. 10 %, pokud byla zajištěna minimální míra hospodářské soutěže. Tzv. „*jiné porušení*“ spočívá v tom, že se zadavatel dopustil pochybení, které není v příloze uvedeno a které mělo nebo mohlo mít vliv na výběr dodavatele, nebo které znemožnilo ověření souladu jeho postupu s pravidly IROP, včetně nedodržení základních zásad zadávacího řízení. Za toto porušení je sazba finanční opravy 25 %, příp. 2 %, 5 % nebo 10 % dle závažnosti porušení.

40. Obsah *prohlášení jednotlivých potenciálních dodavatelů autobusů* učinil žalovaný na jednání nesporným.
41. Soud nepovažoval za nutné provést důkaz *výpisem linek autobusových spojů*, neboť již ze správního spisu považuje za prokázané, že žalobkyně je provozovatelem autobusových linek. Tato skutečnost stejně jako území, na kterém žalobkyně linky provozuje, nebyla mezi účastníky sporná.

5.2 Rozsudek NSS čj. 2 As 341/2023-37

42. Soud již v úvodu uvedl, že ve věci rozhoduje podruhé. Závěry, které vyslovil NSS, je soud vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). To znamená, že se již není třeba podrobně věnovat tomu, že žalobkyně zadávací podmínkou porušila povinnost dodržovat zásadu přiměřenosti dle § 6 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek a podmínka neodpovídala jejím objektivním potřebám (bod 26 až 34 a 41 rozsudku NSS). NSS potvrdil též to, že žalobkyně ve věci neměla legitimní očekávání, že je zadávací podmínka zákonná (bod 35 až 39 rozsudku NSS).
43. Žalobní argumentace směřující proti těmto závěrům proto není důvodná.

5.3 K zadávací podmínce

44. NSS v rozsudku čj. 2 As 341/2023-37 nepřezkoumal závěr zdejšího soudu o tom, že žalovaný nesprávně považoval zadávací podmínku za diskriminační, neboť znamenala možnost nabídnout pouze jediný servis, a to prostřednictvím společnosti SDT.
45. Judikatura NSS je rozporná v tom, zda je tímto svým předchozím závěrem soud striktně vázán (rozsudek NSS z 10. 10. 2024, čj. 1 Afs 31/2024-91, bod 25) či zda jím vázán není a může se od něj odchýlit (rozsudek NSS z 12. 7. 2022, čj. 4 Afs 264/2021-57, bod 40 až 42).
46. Soud však nevidí důvod se od svého předchozího závěru odchýlit, i pokud by takovou možnost měl. Za takové situace není potřeba, aby doslova zopakoval závěry, které vyslovil v bodech 59 až 62 předchozího rozsudku čj. 11 A 156/2021-85. Postačí, pokud je stručně shrne (rozsudek NSS čj. 4 Afs 264/2021-57, bod 43).
47. Správní orgán prvního stupně opřel svůj závěr o diskriminační povaze podmínky o výsledky ověření ŘO IROP. Ten na základě šetření a stanoviska výrobce IVECO dovodil, že žalobkynina zadávací podmínka vedla k tomu, že všichni potenciální uchazeči museli jednat se společností SDT. K obdobným závěrům dospěla ministryně na str. 21 a 26 napadeného rozhodnutí.
48. Tyto závěry jsou však v rozporu s důkazy, které žalobkyně předložila. Žalobkyně už v námitkách tvrdila a dokládala, že kromě společnosti SDT existují i další servisní střediska. Z odpovědí některých potenciálních dodavatelů je navíc zřejmé, že byli schopni v krátké době zahájit servisní činnost. Je proto nesprávný závěr, že se výběrového řízení mohli zúčastnit jen ti dodavatelé, kteří by spolupracovali se společností SDT. Žaloba je v této části důvodná.

5.4 K výši finanční korekce

49. Samotná skutečnost, že zadávací podmínka nebyla netransparentní, ale (pouze) v rozporu se zásadou přiměřenosti, automaticky neznamená, že je napadené rozhodnutí nezákonné. Zadávací podmínka je totiž nadále nezákonná, neboť nebyla odůvodněna objektivními potřebami žalobkyně a žalobkyně touto podmínkou vytvořila bezdůvodné překážky hospodářské soutěže. Soud se proto dále zaměřil na otázku, zda by výše finanční korekce

byla stejná i v případě, že by správní orgány dospěly ke správnému závěru o tom, že zadávací podmínka není netransparentní, ale jen nepřiměřená žalobkyniným potřebám.

50. Dle *přílohy č. 5* se finanční oprava stanovuje dle nejzávažnějšího porušení. Správní orgány shledaly jako nejzávažnější to, že žalobkyně porušila zásadu transparentnosti – tedy, že všichni zájemci museli spolupracovat se společností SDT. Toto porušení podřadily pod „*jiné porušení*“ dle uvedené přílohy a stanovily za něj základní opravu ve výši 25 %. Důvody pro snížení na 2 %, 5 % nebo 10 % neshledaly, protože šlo o významný zásah do zadávacího řízení, které mohlo mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky a mohlo působit odrazujícím způsobem na potenciální dodavatele. Zakázka byla navíc v nadlimitním režimu s jednoznačným přeshraničním efektem. Správní orgány též zdůraznily, že kvalifikační předpoklad neměl objektivní věcné opodstatnění dané předmětem veřejné zakázky, přičemž v jeho důsledku vytvořila žalobkyně bezdůvodné překážky hospodářské soutěže, neboť vyloučila dodavatele, kteří neměli na území dotčených okresů zajištěné servisní středisko, přestože by byli schopni zakázku plnit. Tento postup mohl mít dle správních orgánů vliv na výběr nejvhodnější nabídky.
51. Soud již výše vysvětlil, že v tomto ohledu jsou závěry správních orgánů nesprávné. Nejzávažnějším porušením je tedy to, že žalobkyně stanovila nepřiměřené kritérium kvalifikace, které nebylo odůvodněno jejími objektivními potřebami, čímž vytvořila bezdůvodné překážky hospodářské soutěže. Toto porušení spadá pod „*stanovení diskriminačních technických specifikací v rozporu se zákonem*“ dle *přílohy č. 5*. Za toto porušení stanovuje *příloha č. 5* též základní sazbu 25 %, pokud mohlo dojít k odrazení potenciálních dodavatelů od účasti ve výběrovém/zadávacím řízení. Variantně je pro toto porušení stanovena sazba 10 %, a to tehdy, „*pokud byla zajištěna minimální míra hospodářské soutěže*“.
52. Ministryně ani žalovaný se ve svých rozhodnutích k otázce případného zajištění minimální míry soutěže nijak nevyjádřili, neboť vycházeli z nesprávného závěru, že zadávací podmínka porušila též zásadu transparentnosti. Část judikatury NSS vychází v takové situaci z toho, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné (např. rozsudky NSS z 19. 3. 2021, čj. 5 As 116/2018-75, bod 43, z 2. 8. 2023, čj. 1 As 190/2022-73, bod 32 a 33, z 13. 3. 2025, čj. 7 As 320/2024-47, bod 11, a z 9. 5. 2024, čj. 6 As 366/2023-46, bod 22 a 23). Druhá judikатурní větev zastává názor, že nejde o nepřezkoumatelnost ale nezákonnost (např. rozsudky NSS z 7. 9. 2023, čj. 9 Afs 10/2023-89, bod 25, a z 17. 10. 2024, čj. 1 As 224/2023-85, bod 28). Zdejší soud se kloní k druhému ze zmíněných názorů. To mimo jiné znamená, že napadené rozhodnutí může jako zákonné obstát tehdy, pokud by již nyní z úvah správních orgánů a obsahu spisu bylo jednoznačně možné dovodit, že výše finanční opravy by byla shodná i v případě, že by správní orgány považovaly zadávací podmínku pouze za porušení „*stanovení diskriminačních technických specifikací v rozporu se zákonem*“. Soud nicméně dospěl k závěru, že tomu tak není.
53. Správní orgány sice ve svých rozhodnutích správně zdůraznily, že zadávací podmínka měla potenciální vliv na výběr nejvhodnější nabídky a že šlo o nadlimitní zakázku s přeshraničním efektem. Tyto jejich závěry považuje soud nadále za podstatné pro určení výše finanční opravy. Soud nepřehlédl ani to, že v žalobkynině případě se do zadávacího řízení přihlásila pouze jediná společnost, což může být významným indikátorem míry hospodářské soutěže (srov. *a contrario* rozsudek zdejšího soudu z 18. 6. 2024, čj. 10 A 23/2024-80, bod 3), nicméně pro jednoznačné přijetí závěru tyto úvahy nepostačují. Z argumentace správních orgánů totiž není zřejmé, jak vykládají neurčitý právní pojem *zajištění minimální míry hospodářské soutěže* a jak ho aplikují na žalobkynin případ. Dle názoru soudu je to však právě žalovaný,

kdo by měl jako poskytovatel dotace v rámci své odbornosti a své správní praxe primárně posoudit, v jakých případech nezákonné zadávací podmínky nezajišťují ani minimální míru hospodářské soutěže a v jakých ano. Teprve tyto jeho následné úvahy mohou být předmětem přezkumu před správními soudy.

54. Ačkoliv je správný názor žalovaného, že žalobkynina zadávací podmínka byla v rozporu se zásadou přiměřenosti, je napadené rozhodnutí nezákonné. Žalovaný ani ministryně se v důsledku svého nesprávného právního názoru nezabývali dostatečně tím, zda nejsou splněny podmínky pro snížení finanční opravy ze základní sazby 25 % na sazbu 10 %. Proto soud musel napadené rozhodnutí zrušit.
55. Soud dodává, že se v této fázi pro nadbytečnost nezabýval žalobkyninou argumentací ohledně přiměřenosti uložené finanční korekce. Žalovaný totiž bude muset v dalším řízení provést novou úvahu o výši dotace, kterou žalobkyni nevyplatí, proto se není třeba přiměřeností nyní uložené korekce třeba zabývat.

6. Závěr a náklady řízení

56. Soud shrnuje, že správní orgány správně posoudily žalobkynino pochybení spočívající v nepřiměřené nastavených zadávacích podmínkách. Žalobkyně neměla legitimní očekávání, že je zadávací podmínka zákonná. Správní orgány však nesprávně posoudily, že sporná podmínka vedla k tomu, že zájemci museli jednat pouze se společností SDT. Toto jejich pochybení mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť vedlo k tomu, že se správní orgány nezabývaly tím, zda v žalobkynině případě nebyla i přes nezákonnou zadávací podmínku zajištěna minimální míra hospodářské soutěže. Na tuto otázku se proto zaměří v dalším řízení.
57. Žaloba je důvodná, proto soud výrokem I. zrušil napadené rozhodnutí postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.).
58. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobkyni, která byla ve věci plně úspěšná, přiznal právo na jejich náhradu.
59. Žalobkyniny náklady sestávají z následujících položek (§ 57 s. ř. s.):
- zaplacené soudní poplatky (**3 000 Kč** za žalobu a **5 000 Kč** za kasační stížnost);
 - odměna za zastupování advokátem, který ve věci učinil 5 úkonů:
 - a) za převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby, účast na jednání 26. 9. 2023 a podání (blanketní) kasační stížnosti včetně jejího doplnění náleží odměna ve výši 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024], tedy **13 600 Kč**;
 - b) za účast na jednání 10. 4. 2025 náleží odměna ve výši 4 620 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč [§ 9 odst. 5, § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. g) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025], tedy **5 070 Kč**;
 - náhrada daně z přidané hodnoty zaokrouhlená na celé koruny nahoru (§ 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) ve výši **3 921 Kč** [(13600+5070)×0,21].

Celkem tedy žalobkyní náleží **30 591 Kč**.

60. Soud žalobkyni nepřiznal náhradu za sdělení z 26. 2. 2025, neboť v něm žalobkyně pouze sdělila, že nesouhlasí s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání a zopakovala některé své žalobní argumenty.
61. Lhůta k platbě náhrady nákladů řízení je stanovena podle § 160 odst. 1 v části věty za středníkem zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), místo plnění podle § 149 odst. 1 o. s. ř.; oboje ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. dubna 2025

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu